

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ імені В. Н. КАРАЗІНА
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Кафедра східних мов та міжкультурної комунікації

Рекомендовано до захисту
Протокол засідання кафедри № _____
від «_____» _____ 2025 р.
Завідувач кафедри _____
(прізвище та ініціали)

(підпис)

МАГІСТЕРСЬКА РОБОТА
СТИЛІСТИЧНІ ЗОБРАЖАЛЬНІ ЗАСОБИ В СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ
МОВІ

Виконавець:

студентка: II курсу магістратури,
групи КМПЗ-61
Русанова Дарина Віталіївна

Керівник роботи:

канд. пед. наук,
доц. Вовсянікер Ірина Анатоліївна

Підсумкова оцінка:

за національною шкалою: _____
кількість балів:
Підпис керівника

Магістерську роботу захищено на засіданні Екзаменаційної комісії

Протокол № _____ від «_____» _____ 2025 р.

Голова Екзаменаційної комісії _____

(підпис)

(прізвище та ініціали)

Харків – 2025

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРИТИЧНІ ЗАСАДИ СТИЛІСТИКИ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ	6
1.1 Поняття стилістичних засобів у мовознавстві.....	6
1.2 Історія розвитку стилістичної системи китайської мови	12
1.3 Класифікація стилістичних зображальних засобів у сучасній китайській мові.....	16
Висновки за Розділом 1.....	20
РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ СТИЛІСТИЧНИХ ЗОБРАЖАЛЬНИХ ЗАСОБІВ У СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ	22
2.1 Використання зображальних засобів у художній літературі.....	22
2.2 Стилiстичні засоби у публіцистиці та медіа просторі.....	26
2.3 Функціонування образних засобів у повсякденному мовленні.....	32
Висновки за Розділом 2.....	35
ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ	37
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	40

ВСТУП

Актуальність дослідження полягає у тому, що сучасна китайська мова є однією з найдавніших мов світу, яка включає в себе безліч стилістичних засобів для міжкультурної комунікації. Її стилістичне багатство виявляється у широкому використанні художніх засобів, які поєднують традиції класичної культури з новаторськими рисами сучасного мовлення. Аналіз цих прийомів важливий для розуміння механізмів образності в мові та формування цілісного уявлення про стилістичний потенціал китайської мови.

Об'єктом дослідження є стилістичні засоби сучасної китайської мови.

Предметом дослідження являється використання зображальних засобів у художній літературі, медіа просторі та повсякденному мовленні..

Мета дослідження визначити особливості використання стилістичних зображальних засобів у сучасній китайській мові, їх різновиди та з'ясувати особливості їх функціонування у різних типах мовної комунікації.

Завдання дослідження

1. Розглянути теоретичні поняття стилістичних засобів у мовознавстві.
2. Охарактеризувати стилістичні напрями китайської мови, від класичної до сучасної.
3. Проаналізувати історію розвитку стилістичної системи китайської мови.
4. Проаналізувати особливості функціонування стилістичних одиниць у художній літературі.
5. Визначити роль стилістичних засобів у медійному просторі.
6. Простежити використання образних засобів у повсякденному мовленні.

Матеріал дослідження слугували тексти сучасної китайської художньої літератури, а саме матеріалом дослідження став роман Юй Хуа «Як Сюй Сяньгуань кров продавав», приклади з соціальних мереж ютуб-каналу «我的爸爸是条龙 DaddyLoong» [10] та з медіа простору.

Методи дослідження стали описовий для систематизації стилістичних засобів; порівняльного аналізу — для зіставлення традиційних і сучасних форм образності; контекстуально-інтерпретаційний метод — для аналізу функціонування засобів у конкретному тексті; елементи кількісного аналізу — для визначення частотності вживання окремих засобів. Суцільна вибірка — забезпечує відбір фактичного матеріалу з літературного тексти, блогів та інтернет-ресурсів. У дослідженні розглядалися зразки усного мовлення, зокрема перегляд і аналіз відео з платформи YouTube, що дало змогу виявити новітні тенденції у використанні образних засобів.

Наукова новизна дослідження полягає у комплексному аналізі стилістичних зображальних засобів у сучасній китайській мові з урахуванням їх функціонування у художньому, медійному та повсякденному мовленні. У роботі вперше здійснено спробу узагальнити приклади новітніх образних засобів, характерних для інтернет-комунікації та сучасного молодіжного сленгу.

Теоретична значущість дослідження може бути використана для подальших робіт у галузі стилістики, лінгвокультурології та сучасного китайського мовознавства, зокрема у вивченні особливостей використання зображальних засобів у сучасній китайській мові та їх впливу на формування концептуальної картини світу носіїв мови.

Практичне значення дослідження може бути використано у викладанні курсів з китайської мови, стилістики та міжкультурної комунікації, при створенні навчально-методичних матеріалів, тематичних словників та під час підготовки студентів мовних спеціальностей до практичного застосування стилістичних зображальних засобів у письмовому та усному мовленні.

Апробація результатів дослідження у вигляді тез подано на X Всеукраїнську дистанційну науково-методичну конференцію з міжнародною участю «Питання Сходознавства в Україні» X.: ХНУ ім. В.Н. Каразіна, Харків, 2026.

Структура та обсяг кваліфікаційної магістерської роботи: робота складається зі вступу, двох розділів, висновків та списку використаної літератури.

У висновках подано узагальнені результати проведеної роботи.

Загальна кількість сторінок 43, кількість використаних джерел 41, з них 31 китайською мовою — 8 українською.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРИТИЧНІ ЗАСАДИ СТИЛІСТИКИ КИТАЙСЬКОЇ МОВИ

1.1 Поняття стилістичних засобів у мовознавстві

Мовці та письменники використовують мову як основний інструмент комунікації для передачі інформації, думок та емоцій. Мова є системою усних і письмових символів, об'єднаних у змістові структури, що забезпечують ефективний обмін інформацією та вираження ставлення. Вона задовольняє комунікативні потреби людини та сприяє розвитку суспільної взаємодії.

Процес мовлення або письма передбачає формування ментального уявлення, яке визначає вибір мовних засобів відповідно до комунікативного наміру. Таким чином, добір лексичних, граматичних і стилістичних одиниць зумовлений метою висловлення.

Однією з ключових властивостей мовної діяльності людини є здатність варіювати способи подання інформації. Це виявляється у **стилістичній варіативності**, тобто у використанні різних мовних засобів для досягнення комунікативної ефективності в усному та письмовому мовленні.

“Варіативність є невід’ємною рисою людської мови. Вона означає зміну лексичних елементів або синтаксичних структур відповідно до потреб дискурсу чи адаптацію мовного вжитку залежно від ситуації. Це означає здійснення стилістичного вибору у використанні мови залежно від комунікативної мети” [32, с.5].

У процесі мовлення людина здійснює постійний вибір між різними мовними варіантами. Такий вибір зумовлений не лише граматичними чи лексичними нормами, але й комунікативною ситуацією: офіційним виступом, художнім текстом, науковою промовою чи повсякденним спілкуванням. Це свідчить про багатство та варіативність мови, яка дозволяє одну й ту саму думку виразити кількома способами залежно від комунікативної мети та прагматичного наміру мовця.

“Крім володіння рідною мовою, яка, строго кажучи, належить не стільки сфері знань, скільки сфері умінь, ми, як виявилось, маємо вельми нетривіальними, хоча і неусвідомленими знаннями про самій мові... Ще більш дивно, що в нашій психіці відображені властивості не тільки слів, але й неосмислених буквосполучень” [7] .

“У цьому ракурсі суттєвим постає розгляд, як впливає певна природна мова на поведінку і мислення людини і що дає що-до цього існування в людини певної картини світу. Не менш важливо про-стежити, як людина впливає на використовувану мову, які ділянки мовних систем відкриті для її лінгвокреативної діяльності” [4, с.22].

Стилістика як наукова дисципліна досліджує ці варіанти, їхню еволюцію, функціональне призначення та вплив на адресата. Центральним поняттям у межах цієї дисципліни є **стилістичні засоби**, які розглядаються як специфічні мовні елементи й прийоми, покликані посилювати виразність, емоційність та індивідуальність мовлення. Саме завдяки використанню стилістичних засобів мова постає не лише як нейтральний інструмент комунікації, а як засіб художнього відтворення дійсності, потужний механізм журналістики та засіб естетичного впливу на свідомість людини.

Стилістичні засоби не є додатковими або суто декоративними елементами мовлення. Вони виконують чітко визначені функції, забезпечуючи не лише передачу інформації, а й формування емоційного тла, настрою, підтексту та змістових відтінків. У художній літературі вони реалізують естетичну функцію та сприяють створенню образності; у науковому дискурсі забезпечують точність і ясність викладу; у журналістських матеріалах поєднують логічність із емоційною виразністю.

Таким чином, вивчення стилістичних засобів у мовознавчій перспективі є необхідною умовою розуміння механізмів функціонування мови. Це дозволяє простежити взаємозв'язок між формою та змістом, системними властивостями мови та індивідуальною мовотворчістю. Стилістика, перебуваючи на перетині мовознавства, літературознавства та комунікативної практики, посідає одне з

провідних місць у сучасних лінгвістичних дослідженнях і потребує глибокого теоретичного та прикладного осмислення.

Походження стилістики пов'язане з поняттям «стиль», яке вживається не лише у мовознавстві, а й у літературі, мистецтві, архітектурі та багатьох інших галузях. У мовній площині стиль можна розуміти по-різному: як різновид літературної мови, як особливу манеру висловлювання чи навіть як мистецтво слова.

У науці прийнято розрізняти мовний і функціональний стиль. **Мовний стиль** — це історично вироблений і суспільно усвідомлений різновид літературної мови, який відрізняється специфічним добором і організацією мовних засобів. Він формується залежно від мети та змісту висловлювання і виступає як цілісна система вираження думок.

Функціональний стиль, своєю чергою, — це різновид мовлення, який використовується для виконання певної функції мови: спілкування, передачі інформації чи впливу на адресата. Кожен стиль має свою сферу застосування, набір характерних мовних засобів і ознак. Оскільки мова функціонує у різних сферах життя, вона набуває типових стильових рис, а отже, саме стиль визначає, яким чином мовні ресурси організовуються відповідно до потреб суспільства.

Розглянуті раніше принципи стилістики, поняття стилю та його функціональні різновиди є спільними для всіх мов світу. Це свого роду універсальний фундамент, на якому будуються усі комунікативні системи. Однак кожна мова, як кожний живий організм, втілює ці принципи абсолютно унікальним чином. Ця унікальність зумовлена багатовіковою історією, особливостями граматичного ладу та, що найважливіше, культурною особливістю народу.

“Мова і людина настільки пов'язані, що вченим довелося зайнятися проблемою розуміння світу людиною. Це вже сфера філософії. У різних центрах світу фахівці з комп'ютерів почали вивчати міфологію, праці Платона, Гегеля, Канта, К'єркегора, Хайдеггера, М. Фуко та багатьох інших класиків філософської думки” [2, с. 3].

Саме тому порівняльне дослідження стилістичних засобів у різних мовах відкриває неймовірно цікаві перспективи, воно дозволяє побачити, як абстрактні лінгвістичні закони знаходять своє конкретне, національно забарвлене втілення.

“Завдяки різноманітності мови люди можуть не тільки спілкуватись один з одним, а й писати наукові роботи, подорожувати і створювати культурні надбання” [3].

Серед безліч мов найцікавішою та найдавнішою вважається китайська мова. У цьому контексті китайська мова постає як справжній феномен, що викликає захоплення.

“Китайська мова — це одна з небагатьох мов, яка демонструє безперервність свого розвитку. Її історія нараховує більше 30 століть. Ретроспективний погляд дозволяє не лише краще зрозуміти онтологічну сутність цієї мови, а й об’єктивно оцінити її сучасний стан та навіть спрогнозувати напрями розвитку у майбутньому. Водночас варто підкреслити, що через складність визначення чітких меж періодів та багатовимірність змін у фонетиці, граматиці та лексиці існує кілька різних підходів до періодизації історії китайської мови. Часто вони фрагментарні, охоплюють лише окремі етапи еволюції й пропонують різні часові рамки” [1, с. 3].

Вона займає одне з ключових місць у глобальному мовному просторі не лише через кількість носіїв, а й через свою глибину. Її відмінність починається вже на рівні писемності: древня ієрогліфічна система – це не просто спосіб запису, а цілий світ образів і символів, в якому кожен ієрогліф має свою історію, свій смисл, свій переклад. Така тісна взаємодія форми та змісту робить китайську мову надзвичайно плідним ґрунтом для витончених і багатогранних стилістичних прийомів.

Багатство цих засобів стилістики вражає. Воно охоплює всі рівні мови: від музики звуків (гри тонів, поетичної мелодії) та образності слова (використання паралелізмів, багатозначності ієрогліфів, фразеологізмів, що йдуть корінням у глибоку давнину) до ритміки синтаксичних конструкцій, які надають тексту особливої виразності. Сучасний етап розвитку, під впливом літератури та

інтернет-комунікації, постійно збагачує палітру стилістики, народжуючи нові, гібридні форми вираження на стику традиції та інновацій.

Таким чином, ми вивчаємо мову не лише для того, щоб запам'ятати слова та граматичні правила, а вчимося доречно, витончено й ефективно нею користуватися, і саме в цьому полягає значення стилістики. Зосередженість на стилі надає процесу вивчення мови глибини та привабливості. Щоб зрозуміти витонченість поезії, строгість публіцистики чи дотепність реклами, ми звертаємося до дослідження тонких відтінків слів, ритму синтаксичних конструкцій і унікальних ефектів художніх засобів. Цей процес збагачує нашу мовну інтуїцію, підвищує чуття мови, розвиває творчість.

Стилістика як окремий розділ мовознавства є надзвичайно важливою для розуміння функціонування будь-якої мови. Вона досліджує закономірності використання мовних засобів у різних ситуаціях, залежно від мети, контексту та емоційного забарвлення висловлювання. Завдяки цьому ми можемо не лише правильно будувати вислови, але й досягати більшого ефекту у комунікації – створювати художні образи, передавати настрій, виражати повагу чи інші відтінки ставлення до співрозмовника.

Китайська мова відрізняється від інших, саме тому вивчення її звучання, переклад, синтаксис є важливим для розуміння. Стилістичні засоби є одним з найважливіших методів пізнання глибинності мовлення, а кожен китайський ієрогліф має не лише значення, а й культурний підтекст, історичний розвиток, візуальну форму, яка впливає на естетику письма. Використання певних ієрогліфів у художньому творі може підсилювати емоційність тексту, створювати алюзії чи відсилати до класичних джерел. Стилістика допомагає дослідити, як саме графіка та семантика поєднуються у витонченому мовному образі.

Глибинне вивчення стилістики сучасної китайської мови – це набагато більше, ніж аналіз лінгвістичних конструкцій. Це, дійсно, двері у свідомість суспільства, унікальний інструмент для розуміння того, як китайська культура моделює думку та будує комунікацію. Таке дослідження дозволяє зрозуміти не

лише «як» говорять, але й «про що» мовчать, розпізнаючи глибинні смисли за зовнішньою формою.

Слід наголосити, що вплив стилістики не обмежується лише художнім письмом або літературною критикою. Стилiстичні прийоми широко застосовуються у журналістиці, наукових публікаціях, рекламі, публічних виступах та навіть у цифрових комунікаціях. Хоча кожна з цих сфер формує власні мовні норми та традиції, принципи стилістики залишаються універсальними: вони спрямовані на підкреслення суті, створення емоційного ефекту та забезпечення ефективної передачі повідомлення.

Особливу роль відіграє контекстуальна адаптація мовних засобів. Наприклад, у журналістиці активно використовуються яскраві метафори, контрасти та епітети, що дозволяє привернути увагу читача та швидко донести основні ідеї.

Крім того, під впливом глобалізації та цифрової культури сучасна китайська мова демонструє надзвичайну пластичність і здатність до інтеграції нових форм вираження. Соціальні мережі, медіа та популярна культура створюють нові стилістичні контексти, у яких традиційні стилістичні прийоми поєднуються з інноваційними мовними експериментами.

Отже, сучасна стилістика китайської мови є не лише вивченням окремих засобів виразності, а комплексним аналізом взаємодії форми, змісту та соціокультурного контексту. Вона дозволяє виявити глибинні механізми мовного вираження, показуючи, яким чином культура та історія впливають на мислення і комунікацію. Водночас стилістика слугує практичним інструментом для ефективного використання мови у будь-якій сфері діяльності.

У цьому сенсі дослідження стилістики набуває ключового значення для розуміння того, як мова формує світогляд людини та визначає способи її взаємодії з навколишнім світом.

1.2 Історія розвитку стилістичної системи китайської мови

Китайська мова, як одна з найдавніших і безперервно вживаних мов світу, має власну систему стилістичних засобів. Вона не лише зберегла свою унікальність упродовж кількох тисячоліть, а й стала носієм культурної та цивілізаційної спадщини. Система цих засобів китайської мови формувалася під впливом суспільно-історичних процесів, літературних традицій і культурних практик, завдяки чому вона відображає як багатовікові духовні надбання, так і сучасні тенденції розвитку.

Аналіз еволюції стилістичної системи китайської мови дозволяє вийти за межі вузького розуміння мовних форм. Йдеться про багатовимірний підхід, що поєднує вивчення фонетичних, лексичних та синтаксичних особливостей із простеженням культурних і соціальних чинників. У цьому контексті стилістика виступає не лише як науковий інструмент опису мовної варіативності, але й як засіб реконструкції ціннісних орієнтирів, суспільної організації та естетичних уподобань китайського народу на різних етапах його історичного розвитку.

Столітній розвиток досліджень давньокитайської стилістики можна охарактеризувати як шлях від занепаду до відродження, сутність якого полягає у поступовій трансформації від традиційних уявлень до сучасного розуміння й нових форм. У цьому процесі ключовими віхами стали рух за нову культуру та етап реформ і відкритості. Якщо на початку XX століття відбувалася деконструкція традиційної стилістики під впливом іноземних та новітніх культурних парадигм, то останні десятиліття позначені поверненням до власної традиції — вже на якісно новому рівні, у контексті світової літератури.

“Як зазначає Ву Ченгсюе: «Протягом минулого століття іноземні культури та нова культура сприяли реконструкції, водночас деконструючи традиційну китайську стилістику. Останні десятиліття дослідження китайської стилістики повернулися до традиції на вищому рівні в широкій структурі світової літератури»” [25, с. 17].

Така еволюція відображає загальні тенденції розвитку традиційної науки в сучасному Китаї. У підсумку, китайська стилістика за останнє століття виконала подвійну місію: з одного боку, зберегла й переосмислила спадщину класичної думки, з іншого — відкрила нові напрями академічних досліджень.

“Стилiстика є одним з найдавніших наукових напрямків у вивченні давньокитайської літератури. Давньокитайський стиль сформувався дуже рано, і, судячи з існуючих знайдених документів, деякі зрілі стилі сформувалися ще за часів династій Шан і Чжоу. Дискусії з приводу стилістики велися також в династіях до Цинь і Хань, але вони в цілому були роздробленими і розрізненими, і, ймовірно, тільки в династіях Вей, Цзінь, Північна і Південна з'явилася систематична і зріла стилістична теорія. Раніше китайська стилістика знаходилася в основному в період зародження ідей і період розвитку від понять до теорій. У період, коли виникло поняття стилістики, люди ясно усвідомлювали особливості стилістики і використовували їх, але вони ще не були абстраговані і систематично виражені в теоретичних формах” [27, с. 18].

Становлення давньокитайської стилістики відбувалося протягом кількох історичних періодів і пройшло шлях від перших систематизацій до масштабних наукових узагальнень.

Період Шести династій (III–VI ст.) У цей час уперше з'являються спроби цілісного аналізу літературних стилів.

- **“Чжі Юй («Теорія потоку статей»)**” створив першу системну модель походження та розвитку стилів [36].
- **“Жень Фан («Походження статей»)**” вибудував своєрідну генеалогію літературних форм [37].
- **“Сяо Тун («Вибрані твори Чжаоміна»)**” склав класичну антологію, яка закріпила стилістичну модель того часу [38].
- **“Лю Се («Різьблений дракон Веньсіня»)**” підсумував попередні напрацювання, створивши завершену й глибоку концепцію, що стала класикою китайської стилістики та базовою дослідницькою моделлю для наступних поколінь [35, с. 4].

Періоди Тан і Сун (VII–XIII ст.) У цей період відбувся концептуальний злам: від паралельних текстів і поетичних експериментів література перейшла до «стародавніх текстів» (古文) [39].

Хань Юй і Лю Цзун'юань (618–1279 рр.) активно пропагували нову модель письма — просту, змістовну та морально орієнтовану.

У цьому контексті до текстів почали впроваджуватися такі стилістичні засоби, як паралелізм і чіткі синтаксичні конструкції для логічного викладу думки, а надмірна алегоричність, численні риторичні питання та метафоричні відхилення, характерні для попередніх паралельних текстів, поступово зменшувалися або зовсім усувалися. Крім того, посилювався акцент на прямій моральній або етичній аргументації, що реалізовувалося через афоризми, прислів'я та конкретні приклади із життя.

“Два автори є двома найважливішими постатями в історії традиційної китайської літератури. Більшість китайських читачів пам'ятають Хань та Лю головним чином як поборників та практиків гувень (прози в стародавньому стилі), і ретроспективно їх сприймали як попередників династії Тан на початковому етапі «Руху прози в стародавньому стилі»” [29, с. 12].

Періоди Мін і Цін (XIV–XIX ст.) стали новим розквітом у стилістиці, масштабнішим і глибшим за попередні. Центральною формою яких стали збірники статей із передмовами, у яких поєднувалися антологічний матеріал і критичний аналіз. Важливими збірками були: «Дискримінація за статтями», «Дискримінація за стилем», «Вибрані статті та стилі». У цей час у текстах активно використовувалися різні стилістичні засоби: чітка структуризація та логічні маркери для полегшення сприйняття, паралелізм для підкреслення порівнянь, фразеологічні вирази та повтори, а складні метафори й алегорії, що переважали у попередніх періодах, зменшувалися.

У добу **Цін Яо Най** («Збічник стародавніх літературних слів») удосконалив форму передмови, надавши їй системного характеру та закріпивши її як новий жанр літературної критики та використовуючи такі засоби, як

тематичний повтор, узагальнення і прикладні коментарі до текстів, що дозволяло створити цілісну систему оцінки літературної спадщини.

Таким чином, розвиток давньокитайської стилістики відображає поступову еволюцію від ранніх, розрізнених уявлень про стиль до систематизованих і зрілих теоретичних моделей, де кожен історичний період вніс свої специфічні інструменти та методи.

У період Шести династій відбулося закладання теоретичних засад і створення класичних моделей, які визначили напрями подальших досліджень. Саме тоді з'явилися перші системні трактати, що прагнули пояснити походження й розвиток літературних стилів, а також були створені антології, які закріплювали певні зразки як канон.

“Згодом у добу Тан і Сун відбувається зміна орієнтирів: література відходить від паралельних текстів і звертається до античних зразків, що втілювалося у розвитку «стародавніх текстів». Саме за часів Хань Юя слово «гувен» означало «література античності» або «проза в стародавньому стилі». Таким чином, в есе «Походження Дао» пояснюється тверда консервативна відданість справі та збереження звичаїв минулого” [30, с. 40]. Цей поворот означав піднесення наративної функції: тексти почали сприйматися не лише як риторичні чи ліричні твори, а й як носії оповідності, що розширювало їхні виражальні можливості. У цей період активно застосовувалися такі стилістичні засоби, як паралелізм і чіткі синтаксичні конструкції для логічного викладу думки, фразеологізми, а надмірна метафоричність і риторичні питання, характерні для попередніх паралельних текстів, поступово зменшувалися.

У період Мін і Цін давньокитайська стилістика досягає нового рівня — вона інституціоналізується у вигляді збірників, де критичний аналіз поєднувався з антологічним матеріалом. У цей час у текстах активно використовувалися такі стилістичні засоби, як чітка структуризація та логічні маркери для полегшення сприйняття, паралелізм для підкреслення порівнянь, тематичний повтор, узагальнення, і цитування класичних джерел. У такий спосіб розширювався

дослідницький інструментарій і закріплювалася наукова системність у вивченні літератури.

Таким чином, давньокитайська стилістика сформувалася як послідовна й системна традиція, що поступово вдосконалювала свої методи та форми дослідження літератури. Вона не лише створила власну школу аналізу тексту, а й заклала основу для розвитку теоретичних концепцій, що впливали на літературну думку Китаю та Сходу протягом багатьох століть.

Стилістика постала не лише як засіб жанрової диференціації, а як ключ до глибокого розуміння літературного процесу. Вона закріпила низку принципів, що стали традиційними: цілісне використання стилістичних засобів — від синтаксичного паралелізму, афористичних виразів і прислів'їв до тематичного повтору, зображальних засобів стилістики і структурованих передмов. На різних етапах розвитку — від перших систематизацій у період Шести династій, через нову наративну та морально орієнтовану модель письма в Тан–Сун, до інституціоналізованих збірників із критичним аналізом у Мін–Цін — відбувалися поступові зміни й уточнення, що забезпечили еволюційний, а не революційний характер розвитку стилістичної традиції.

1.3 Класифікація стилістичних зображальних засобів у сучасній китайській мові

Оскільки давньокитайська стилістика заклала фундаментальні засади для розуміння літератури й визначила принципи, які формувалися протягом століть, природним продовженням цієї традиції стало поступове розширення уявлень про стилістичні категорії та зображальні засоби. Від античних підходів до жанрової диференціації й пріоритету стилю над змістом дослідницька увага поступово змістилася до аналізу конкретних мовних явищ, що формують образність та виразність тексту. Саме ці трансформації підготували підґрунтя для сучасного бачення стилістики китайської мови, де головну роль відіграє системна класифікація стилістичних зображальних засобів.

“Засоби мовного вираження — це спеціальні художньо-риторичні прийоми, лексичні та граматичні засоби мови, що привертають увагу до висловлення” [5]. Вони становлять важливу складову стилістики, адже саме вони надають висловлюванню образності, емоційної глибини та виразності. До них належать різноманітні риторичні фігури й прийоми, серед яких метафора, порівняння, гіпербола, епітет та багато інших. Завдяки таким засобам мовець або автор отримує можливість не лише передати суху інформацію, а й викликати у слухача чи читача асоціації, сформувати певний настрій, посилити емоційний вплив повідомлення.

“Цей тип мови використовує винахідливий вибір слів і виразів, щоб викликати образи, стимулювати уяву та викликати емоційні реакції. Поширеними формами образної мови є порівняння та метафори, які проводять порівняння між, здавалося б, не пов'язаними між собою ідеями, а також гіпербола, яка використовує перебільшення для акценту або гумору” [21].

У літературних творах зображальні засоби створюють художній світ і забезпечують індивідуальність і неповторність авторського стилю. У публіцистичних текстах та медіа просторі вони допомагають підкреслити важливі думки, зробити виклад більш доступним та переконливим. У рекламі вони привертають увагу та формують бажаний емоційний ефект. У науковому мовленні – роблять аргументацію наочнішою та виразнішою.

Сучасна китайська мова має розподіл стилістичних зображальних засобів, таких, як:

- **Зображальні (описові) риторичні засоби:** метафора (比喻), детальне зображення (摹绘), перенесення (移就). Ці засоби використовуються для живого та наочного зображення характеристик чи стану об'єктів.
- **Структурні риторичні засоби:** паралелізм (对偶), епіпора (顶真), кільцева повторюваність (回环), взаємне переплетення (互文), рядкова композиція (列锦). Вони зосереджені на точній побудові речень, роблячи висловлювання більш гармонійним, зв'язним або різноманітним.

- **Засоби підсилення вираження:** паралелізм (排比), повтор (反复), наростання (层递), гіпербола (夸张). Використовуються для посилення емоційного впливу, ритму або для підкреслення певної думки, почуття чи ступеня.

- **Засоби заміни та цитування:** метонімія (借代), використання класичних цитат (用典), цитування (引用). Через заміну чи посилання на інші об'єкти або вислови вони збагачують зміст і виразність тексту.

- **Засоби для стимулювання мислення та підкреслення:** риторичне запитання (设问), риторичне заперечення (反问), звертання (呼告). Вони привертають увагу читача, посилюють тон або безпосередньо залучають адресата до сприйняття.

- **Спеціальні засоби вираження змісту:** двозначність (双关), іронія (反语), м'яка форма висловлення (婉曲), символіка (象征), «порожні пробіли» у письмі (飞白), різкий відрив (跳脱). Ці засоби мають особливу виразну функцію, наприклад, двозначність створює подвійний сенс, а іронія – протилежне значення.

- **Засоби порівняння та контрасту:** порівняння (对比), підкреслення контрасту (衬托). Використовуються для виділення різниці між об'єктами або для підкреслення головного об'єкта шляхом зіставлення з іншими.

- **“Лаконічне зображення:** простий опис (白描). Використовує стислий, лаконічний текст для передачі образу об'єкта” [21].

Саме поняття та структура риторичних засобів (修辞手法) у китайській мові є універсальним комплексом методів, які спрямовані на підвищення виразності та ефективності мови. Ці прийоми застосовуються на різних рівнях: від вибору слів і побудови речень до планування тексту і адаптації його під різні стилістичні жанри. Головна ідея полягає в тому, що ці стилістичні прийоми мають дві ключові характеристики:

1. Вони мають форму, відокремлену від конкретного змісту — риторичний прийом можна впізнати незалежно від того, що саме повідомляється; форма може бути синтаксичною, семантичною або прагматичною

2. Вони відрізняються від звичайного способу висловлювання, привертають увагу і створюють особливу виразність.

Таким чином риторичні засоби – це систематизовані мовні прийоми, що підвищують виразність, мають впізнавану форму і відрізняються від звичайного висловлювання, забезпечуючи ефективну комунікацію та естетичну або емоційну силу мови.

Одним із стилістичних прийомів є 择语 (вибір слів), який полягає у використанні синонімів та синонімічних конструкцій для точного та виразного передавання думки [23]. У цьому контексті Ван Сицзе зазначив, що синонімічні засоби слід розділяти на:

1. **Синонімічні засоби мови** – засновані на лексичних синонімах (синоніми у словниковому складі) та синтаксичних синонімах (синонімічні конструкції).

2. **Синонімічні засоби мовлення** – поділяються на:

- 同指 (односпрямовані) – синонімічне позначення об'єктів, тобто різні слова чи вирази позначають одне й те саме.
- 同息 (одноідейні,) – синонімічне описання думок, тобто різні вирази передають однаковий зміст або інформацію.

Далі Ван Сицзе ввів поняття 同代 (**substitution**) як аналог до 同指, обидва відображають співвідношення між **знаками і об'єктивними явищами**. При цьому:

- 同指 стабільне, постійне, загальновизнане у суспільстві.
- “同代 виникає у тимчасових комунікаційних ситуаціях, обмежено з'являється у зв'язку між мовними знаками та об'єктами” [10].

Синонімічні засоби в мові відносяться до тих, що виникають через лексичну або граматичну синонімію. Лексичні синонімічні засоби конкретно

позначають синоніми у словниковій системі мови, тоді як граматичні синонімічні засоби позначають синонімічні конструкції. Відповідно до цього, лексичні синоніми поділяються на ті, що позначають об'єкти, та ті, що описують ідеї, а синоніми, що передають думки відображають зміст і значення. Крім того, Ван Сицзе запропонував виділяти відповідні односпрямовані та замінні синонімічні засоби: обидва типи відображають співвідношення між символами та об'єктивними явищами. Перший тип стабільний, постійний і загальновизнаний у суспільстві, тоді як другий з'являється в тимчасових комунікаційних ситуаціях, виникаючи умовно у зв'язку між мовними знаками та об'єктами.

Висновки за Розділом 1

Проведене дослідження теоретичних основ стилістичних засобів у мовознавстві дозволило сформулювати низку ключових положень. По-перше, стилістичні засоби визначено як специфічні мовні елементи й прийоми, що виходять за межі нейтральної комунікації, надаючи висловлюванню виразності, емоційності та індивідуальності. Вони виконують естетичну, аргументативну або впливову функції залежно від типу дискурсу.

По-друге, встановлено тісний зв'язок між стилістичними засобами та природною варіативністю мови, що виявляється у здатності мовців добирати форми залежно від контексту.

По-третє, розглянуто історію формування стилістичних систем, які відображають закономірності використання мови в різних сферах комунікації.

Особливу увагу приділено китайській мові як унікальному об'єкту стилістичних досліджень. Її ієрогліфічна основа, тісний зв'язок форми й змісту та культурна тягість створюють підґрунтя для багатогранних стилістичних прийомів.

У другому підрозділі простежено еволюцію китайської стилістики від ранніх систематизацій до сучасних теоретичних моделей. Класична система сформувалася в період Шести династій (III–VI ст.) — у працях Лю Се

(«Різьблений дракон Веньсіня»), які заклали основи літературної теорії. Подальші епохи Тан–Сун і Мін–Цін засвідчили динамічні зміни: перехід до «стародавніх текстів» (гувень), розвиток літературної критики, поєднання традицій і новаторства.

Саме ХХ століття стало переломним: під впливом «Руху за нову культуру» класичний веньянь поступився місцем сучасній літературній мові (байхуа). Однак, як зазначає Ву Ченгсюе, сучасна стилістика не відмовилася від традиції, а переосмислила її у світовому контексті.

Китайська стилістика пройшла шлях від класичного канону до модернізованої, синтетичної системи, що поєднує традиційні принципи й новітні підходи. Вона виконує дві основні функції: аналізує літературну спадщину та осмислює сучасні мовні практики.

Дослідження класифікації зображальних засобів у сучасній китайській мові показало, що риторичні прийоми (修辞手法) утворюють розгалужену систему, що охоплює:

- зображальні (метафора, синестезія),
- структурні (паралелізм, епіфора),
- емоційно-підсилювальні (гіпербола, повтор),
- інтелектуальні (метонімія, цитування),
- комунікативні (риторичне запитання),
- семантичні (іронія, двозначність).

Будь-який риторичний прийом має власну форму, відокремлену від змісту, і протиставляється звичайному мовленню, надаючи йому виразності. Важливим є підхід Ван Сицзе, який наголошує на ролі синонімічних засобів (择语) — як сталих, так і ситуативних замінників у контексті.

Отже, сучасна китайська стилістика поєднує історичну спадщину з аналітичним підходом до мовної виразності, що забезпечує її універсальність і значущість у сучасному мовознавстві.

РОЗДІЛ 2. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ СТИЛІСТИЧНИХ ЗОБРАЖАЛЬНИХ ЗАСОБІВ У СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

2.1 Використання зображальних засобів у художній літературі

Здійснене дослідження теоретичних засад і класифікації стилістичних засобів сучасної китайської мови закладає потрібну основу для подальшого розгляду головної сфери їхнього застосування – художньої літератури.

“Образи мистецтва сприймаються яскраво, живо, діють на свідомість і почуття, виховують певне ставлення до подій і явищ життя, допомагають глибше пізнати дійсність, сприяють розширенню розумового кругозору” [6, с. 8].

Зображально-виразні засоби в стилістиці називають **тропами**.

Тропи літературних творів — важливі елементи, які визначають художню вартісність творів. “Тропи — це засоби увиразнення мови творів, які реалізуються в словах чи словосполученнях.” Вони бувають різноманітними. Що більше тропів у творі, то більшої художньої вартості він набуває [8].

У китайському мовознавстві тропи називають 描绘类 (**miáohuì lèi**) або 修辞手法 (**xiūcí shǒufǎ**).

Згідно з дослідженнями, виділяють близько 30 основних видів тропів та 78 їхніх підвидів. В цьому проекті досліджено буде лише три тропів.

Найпоширенішим тропом в китайській мові є 比喻 (**bǐyù**) та його підвиди. Слово дослівно можна перекласти як «порівняти і виразити алегорично (іншими словами)».

“Воно полягає у поєднанні двох, на перший погляд, не пов’язаних між собою явищ, аби допомогти читачеві краще зрозуміти та відчувати сенс тексту” [12].

Через подібності двох предметів чи явищ ми виявляємо специфічні особливості і наново дізнаємося про нього для себе.

Виділяють три основні категорії алегоричного порівняння: 明喻 (**míngyù**), 隐喻 / 暗喻 (**yǐnyù / ànyù**), 借喻 (**jièyù**).

Загальна структура алегоричного порівняння: структурно будь-яке алегоричне порівняння матиме у своєму складі три ключові елементи: по-перше, це об'єкт, що розуміється, або «основне значення» (本意 – **běnyì**), по-друге, це другий об'єкт, або «метафоричне значення» (喻意 – **yùyì**), і, по-третє, це якраз ті самі спільні риси. На письмі ці три частини виражаються в суб'єкті порівняння (本意 – **běnyì**), порівняльному звороті (本意 – **běnyì**), що показує зв'язок між суб'єктом та об'єктом порівняння, та об'єкті порівняння 喻体.

1. 明喻 (**míng yù**) також зване як «**прямим порівнянням**» або «**очевидним порівнянням**». Тип алегоричного порівняння, в якому суб'єкт (本体) та об'єкт (喻体) порівняння з'являються одночасно [16].

У такому типі порівняння використовуються порівняльні звороти: 像, 好像, 好似, 如, 有如, 如同, 仿佛, “像……似的”, “像……一般”, і так далі. Формула явного порівняння виражається наступним чином: **A 像 B.**

Крім того, до цього типу належать і варіативні формули, такі як **A 如 B, A 好像 B, A 仿佛 B, A 有如 B, A 犹如 B, “像 A 一样”, “如同 A 一般”** тощо. Різні варіації формули створюють різні ступені подібності — від прямого до поетичного або емоційно забарвленого порівняння.

2. “隐喻 (**Yǐnyù**) **приховане порівняння**. Стилiстичний прийом, при якому слово або словосполучення, що позначає певний об'єкт чи поняття, використовується для позначення іншого об'єкта чи поняття, вказуючи на їхню схожість. Різновид образного порівняння, яке не містить прямого вказівника на порівняння (наприклад, «наче», «начеби»), але фактично є уподібненням” [13].

Його специфіка полягає у зіставленні здавалося б абсолютно не пов'язаних явищ — саме це й надає віршам оригінальності та глибини.

Окрім основної формули, можливі варіації: A 成为 B (A стає B), A 变成 B (A перетворюється на B), 把 A 当作 B (сприймати A як B), 把 A 看成 B (вважати A за B). Ці конструкції дозволяють виражати різні ступені ототожнення об'єктів — від символічного до буквального.

3. “借喻 (Jièyù) метафора, опосередковане порівняння. Це не те, що A є B, і не те, що A є подібним до B, а радше B замінює A. Іншими словами, ні підмет, ні метафора не з'являються, безпосередньо згадуючи об'єкт. Цей тип метафори використовує лише об'єкт для ілюстрації прикладу” [11].

Так як у метафоричному порівнянні з'являється тільки предмет порівняння, цей прийом може зробити більш глибокий ефект і водночас робить мову художнього мовлення більш лаконічною, але образною.

Наприклад: «Мене ніби пробив озноб, і я відразу зрозумів, що між нами, на жаль, виріс непереборний мур, і я нічого не міг сказати» (Лу Сінь). У цьому прикладі «мур» - це метафора розставання, розриву почуттів між двома людьми.

Для глибшого розуміння функцій цих типів порівнянь доцільно звернутися до їх практичного втілення в художній мові.

Саме тому для аналізу було обрано роман Юй Хуа «Сюй Сяньгуань продає кров» (许三观卖血记) — один із найвідоміших зразків сучасної китайської прози, у якому поєднуються побутова конкретика, елементи сатири й глибока метафоричність. Твір є унікальним тим, що в ньому автор простими засобами відображає трагічну долю “маленької людини” на тлі соціальних змін у Китаї другої половини XX століття.

Мова роману відзначається образністю, лаконізмом і тонким використанням стилістичних прийомів, що дозволяє розглядати його як зразковий матеріал для дослідження метафор, порівнянь і символів у сучасній китайській художній мові. Саме на прикладі цього твору можна простежити, як автор використовує різні типи алегоричних порівнянь — від найпростіших до складних контекстуальних метафор.

Ось кілька прикладів 明喻 (míngyù) прямих порівнянь:

1. “爷爷的手掌就像他们工厂的砂纸。” Дідусева долоня була наче наждачний папір із їхнього заводу [24, с. 2].

2. “桂花越长越像妈了” Гуйхуа щодалі все більше вдавалася в матір [24, с. 2].

3. “屁股大的女人踏实，躺咽床上像一条船似的，稳稳当当的” [24, с. 2].
Жінки з великими сідницями – надійні; ляжеш у ліжко, мов на човен, дуже впевнено.

Приклади прихованого порівняння: A 是 B.

1. “你就是那个乌龟。” Ти, як черепаха [7, с. 12].

2. “母亲啊！你(本体)是荷叶(喻体)，我(本体)是红莲(喻体).” Мати! Ти лист лотоса, а я червоний лист [24, с. 15].

У творі Юй Хуа «Сюй Сангуань, який продає кров» такі порівняння трапляються рідко. Автор часто використовує метафори дії, сюжету та складніші метафори.

Ось декілька прикладів 借喻 (Jièyù) метафор:

1. “一盘炒猪肝，二两黄酒……” [24, с. 13]. Одна смажена печінка, дві лянки теплого жовтого вина... Кожен раз, як Сюй Сянгуань здавав кров він потім йшов до ресторану та замовляв собі поїсти та вина. Це речення є метафорою для компенсації гідності після продажу крові. Ніби ритуал, який головний герой виконував кожен раз.

2. “喝水越多，身上的血就越多” [24, с. 30]. Чим більше води ви п’єте, тим більше у вас крові. Це теж метафора на самообманливу стратегію виживання, ніби дійсно чим більше рідини в організми, тим більше крові буде. Вживання води перед продажем крові стає символічним ритуалом повторюваної трагедії.

Підсумовуючи, Юй Хуа майстерно поєднує **простоту побутової мови з глибоким символізмом**, тому навіть найзвичайніші вислови набувають метафоричного навантаження.

Його **прямі порівняння** (明喻) часто походять із народного мовлення, які добре передають грубість, матеріальність, фізичну близькість до життя простих людей.

Приховані порівняння (隱喻) у романі трапляються рідше, але саме вони створюють емоційний підтекст і підкреслюють **внутрішній стан персонажів**.

Нарешті, **опосередковані порівняння** (借喻), які в Юй Хуа мають форму символів або повторюваних мотивів (їжа, кров, вино), набувають **глибокого філософського змісту**. Сцени, де герой після здавання крові йде пити жовте вино, стають **метафорою компенсації власної гідності**, спробою відновити рівновагу між фізичним виснаженням і моральною стійкістю. Такі образи не лише збагачують стиль, а й **перетворюють просту побутову дію на ритуал**, у якому втілюється сенс життя героя.

Отже, стилістичні засоби у романі Юй Хуа виконують функцію не прикраси, а художнього осмислення людського досвіду. Через систему порівнянь, метафор і символів автор вибудовує **мову страждання, гідності та виживання**, яка стає універсальною і зрозумілою поза межами китайського культурного контексту. Саме тому цей твір — ідеальний матеріал для аналізу тропів сучасної китайської мови: він показує, як **зображально-виразні засоби стають носіями глибоких смислів**, поєднуючи фольклорну образність із філософією життя «маленької людини».

2.2 Стилiстичнi засоби у публiцистицi та медiа просторi

Класифікація риторичних засобів встановлює основу для аналізу літературних творів, а фігури мови, зокрема, розкривають потенціал мови на повну.

Стилiстичнi прийоми не обмежуються лiтературними текстами, де вони виконують естетичнi та iдеологiчнi функцiї. Вони мають вагомe практичне значення i в публiчному дискурсі – особливо у полiтичних коментарях та медiа.

Тут їхня роль полягає у впливі на сприйняття суспільства, формуванні громадської думки та спрямуванні соціальних настроїв. На відміну від літератури, де важлива багатозначність і образність, у публічній сфері риторика зосереджується на зрозумілості позиції, логічній аргументації та емоційному впливі.

“Новинні тексти належать до категорії прикладного стилю, а їхнім комунікативним контекстом є різні засоби масової інформації. Маклюен стверджував: "Вплив будь-якого медіа на людину та суспільство виникає через нові виміри, які воно створює. Кожне наше розширення (будь-яка нова технологія) впроваджує новий вимір у наші справи” [30, с. 2].

Еволюція засобів масової комунікації пройшла через три великі трансформації: від первинних паперових медіа (газети та журнали) до електронних медіа (радіо та телебачення), а тепер — до сучасних цифрових медіа. Кожна з цих змін спричиняла розширення медійного контексту та, опосередковано, зумовлювала трансформацію новинного стилю.

Сьогодні медіапростір дедалі більше концентрується у соціальних мережах, де провідну роль відіграють відеоплатформи — передусім YouTube. Саме тут найвиразніше проявляються нові форми публіцистики, що поєднують художні, інформаційні та розмовні стилі. Яскравим прикладом цього є китайський канал «我的爸爸是条龙 **DaddyLoong**», який демонструє сучасне використання стилістичних засобів китайської мови у медійному контексті — через побутові діалоги, емоційні інтонації та культурно забарвлені образи.

Наприклад:

Повтор (重复)

1. “吃外卖吧... 还是外卖方便。 嗯嗯， 以后都吃外卖吧” [39].
 “Замовимо їжу з доставкою... усе ж доставка зручніше. Так-так, надалі завжди будемо замовляти їжу з доставкою.” Повтор фрази 吃外卖吧 (“замовимо доставку”) створює емоційність, підкреслює внутрішню боротьбу між лінню й бажанням зручності.

2. Фраза 春游 (“пікнік / весняна прогулянка”) повторюється багато разів у різних репліках:

- “我们一起去春游吧。” — “Давай підемо разом на весняну прогулянку.”
- “就不能跟你去春游了。” — “Не можу піти з тобою на весняну прогулянку.”
- “春游不行啊...” — “Весняна прогулянка не виходить...” / “На весняну прогулянку не зможу...”
- “人到中年, 想有个朋友一起春游都好难啊” — “Коли досягаєш середнього віку, знайти друга, щоб піти разом на весняну прогулянку, дуже важко” [40].

3. “暖和...很暖和”[41]. Повторюється слово 暖和 (“тепло, затишно”) — спершу про дім, потім про “怀里” (обійми). Підкреслює емоційний контраст між холодом зовнішнього світу (“好冷”) і теплом дому та сімейних стосунків.

Ономатопея (拟声词)

1. “哇哇哇” [39]. — передає здивування, радість або емоційне піднесення. Це звуконаслідування, яке додає живості, імітує природну інтонацію.

Риторичне запитання (反问)

1. “之后还是自己做饭吃吧?” [39]. — “А може, все ж готувати вдома?” Запитання не для отримання відповіді, а для вираження сумніву чи внутрішнього діалогу.

2. “春游有什么区别啊?” [40]. — “Яка ж різниця у тій весняній прогулянці?” Тут не очікується реальної відповіді. Це емоційно-іронічне запитання, яке виражає **розчарування** — мовляв, усі зайняті, і весняна прогулянка вже не має значення.

3. “人呢? 你们在干吗呢?” [41]. — “Де всі? Що ви робите?” Формально це запитання, але воно має емоційне забарвлення самотності — герой повернувся, але ніхто не відповідає.

Гіпербола (夸张)

1. “蔬菜、水果、海鲜全都不用洗了” [39]. — “І овочі, фрукти, морепродукти — теж не треба мити!” **Перебільшення**, бо навіть із посудомийкою це не зовсім правда. Використовується для комічного ефекту.

2. “人到中年, 想有个朋友一起春游都好难啊” [40]. — “Дійшовши до середнього віку, навіть знайти друга, щоб піти на весняну прогулянку, — уже важко.” Це **перебільшення**, бо автор гіперболізує складність простого бажання (піти з кимось на природу).

3. “冬天的被子会吃” [41]. — “Зимова ковдра така тепла, що аж “з’їдає” тебе.”

Очевидне перебільшення — ковдра не може “їсти”, але це поетичний образ теплоти, що “поглинає” людину взимку.

Мовленнєва експресія, розмовні вигуки (感叹词)

1. “啊耶”, “呃”, “哇哇哇” [39] — підсилюють **емоційність і природність** діалогу, передають настрій героїв.

2. “好冷” [40] — “Як холодно!” “我回来了” — “Я повернувся!” Обидві фрази промовлені емоційно, без уточнень — передають живу розмовну інтонацію, тепло і побутовість.

Окрім повтору, риторичних запитань, ониматопеї та гіперболи, у медіапросторі використовуються й інші стилістичні прийоми, які теж відіграють важливу роль у формуванні емоційного впливу та привабливості тексту чи відеоконтенту. До них належать, зокрема, перебільшення чи применшення (гіпербола та літота), метонімія, риторичні фігури, мовленнєві вигуки й інші прийоми, що роблять повідомлення більш виразним і живим. У медіа ці засоби застосовуються переважно для того, щоб підкреслити важливі деталі, викликати емоційну реакцію глядача або слухача, створити драматичний ефект або допомогти аудиторії краще запам’ятати інформацію. Ось декілька прикладів.

1. “反问 (fǎnwèn) **риторичне питання**. Китайська риторична фігура мови, стосується питання, яке можна поставити у протилежному напрямку або навпаки.” [19]. Риторичні запитання допомагають зробити текст більш виразним:

вони підсилюють тон, змушують замислитися, викликають емоції у читачів, поглиблюють їхні враження, надають тексту динаміки й переконливості, а також задають емоційний, часто пристрасний, настрій статті.

Цей стилістичний прийом має два види :

- **Стверджувальні питання**, які виражають заперечення.

“难道要置之不理吗?” Чи варто нам просто ігнорувати це? [12, с. 2].

- **Заперечні питання**, які виражають ствердження.

“孔子难道不是伟大的教育家吗?” Хіба Конфуцій не був великим педагогом? [12, с. 2].

2. “反复 (fǎnfù) повтор. Це риторичний прийом, який навмисно повторює речення, слово чи абзац, щоб підкреслити певний зміст, виразити сильні емоції та посилити експресивний ефект” [11].

Приклади:

- “不用，不用” Не треба, не треба [10]. Цей стилістичний прийом гарно показує емоційність ситуації, а саме показник того, як людина люб’язно відмовляється від чогось.

- “我们要奋斗，奋斗，再奋斗!” [10] Ми повинні боротися, боротися і ще раз боротися! Тут конструкція саме наголошує на силі, на відважності.

3. “借代 (Jièdài) метонімія. Це риторичний прийом, який використовує споріднені речі для заміни речей, що мають бути виражені. Завдяки метонімії мова може бути більш лаконічною, яскравою та образною, тим самим посилюючи ефект вираження” [20].

Метонімію слід відрізняти від метафори, з якою її нерідко плутають, тим часом як метонімія ґрунтується на заміні слова «за суміжністю» (частина замість цілого чи навпаки, представник замість класу чи навпаки, вмістилище замість вмісту чи навпаки тощо), а метафора - «за подібністю».

Простіше кажучи, метонімія - це заміна одного слова іншим на основі зв'язку їх значень по суміжності, залучення до однієї ситуації («театр аплодував» - замість «публіка аплодувала»).

Правильно використана метонімія може викликати асоціації, що робить образ більш цілісним та яскравим, а літературний текст більш витонченим, додає жвавості та барвистості у розповідь. Роль метонімії можна описати такою фразою: «простим змінювати заплутане, конкретним змінювати абстрактне, незвичайним змінювати пересічне, подією змінювати почуття».

Наприклад:

“把名字刻入石头的，名字比尸首烂得更早。” [8]Ті, хто висікує свої імена на камені, згниють раніше своїх трупів. У цьому реченні метонімією є 石头 «камінь», як відомо, матеріал, з якого часто роблять пам'ятники, тому словом 石头 замінюється слово 纪念 «пам'ять».

Частина замінює ціле. Приклад з вірша «望天门山», автор Лі Бай:

“两岸青山相对出，孤帆一片日边来。” Два береги гір, що заросли лісом, навпроти один одного височать, самотнє вітрило тріскою на межі дня (сонця) випливає. 帆 «вітрило» замінює 船 «корабель» [30].

Особливість об'єкта замінює весь об'єкт. Приклад з вірша «梅岭三章» автор Чжоу Еньлай:

“旌旗十万斩阎罗” Сто тисяч бунчуків та знамен вбили Яму [31].

阎罗王 (yánluówáng) це владика пекла, верховний суддя потойбіччя. 旌旗 «бунчуки та знамена» як відмінна характеристика армії замінюють слово «війська».

Конкретне замінює абстрактне. Наприклад:

“南国烽烟正十年.” Сигнальні вогнища в південних князівствах палають вже десять років. 烽烟 «сигнальні вогнища», які використовувалися для попередження про небезпеку в давнину, замінюють поняття «війна» [32].

4. Перебільшення / гіпербола (夸张 Kuāzhāng).

“站在传播的角度，特别是户外广告，相信能让你记住的大多是创意精妙、画面夸张的作品” [33]. З точки зору комунікації, особливо що стосується

зовнішньої реклами, гадаю, що більшість робіт, які вам вдається запам'ятати, відрізняються винахідливим творчим підходом та екстравагантними візуальними образами. «画面夸张» означає, що змальовані образи в рекламі надмірно перебільшені, щоб бути запам'ятовуваними.

5. Літота (缩小夸张) - навмисне применшення сказаного, випинання «маленького, низького, дрібного, слабкого».

“乌蒙磅礴走泥丸。” [34] Величні Умен ніби грязьові кульки. (Гори Умен такі високі й величні, але в очах Червоної Армії вони схожі на маленькі кульки бруду, що котяться під ногами.)

Отже, стилістичні прийоми в медіа, як і в літературі, виконують важливу функцію посилення виразності, емоційності та переконливості повідомлень. Повтор, риторичні запитання, ономаіопея, метонімія, гіпербола та літота дозволяють автору керувати увагою аудиторії, підкреслювати ключові деталі, створювати драматичний ефект і робити контент більш живим та запам'ятовуваним. Використання цих засобів у сучасних цифрових медіа, зокрема на відеоплатформах, демонструє, що ефективна комунікація поєднує художні, інформаційні та розмовні стилі, адаптуючи традиційні риторичні прийоми до нових умов публічного дискурсу.

2.3 Функціонування образних засобів у повсякденному мовленні

Мова є не лише засобом комунікації, але й важливим носієм культури, світогляду та національної ідентичності. У китайській мові функціонування таких засобів має особливу значимість, оскільки воно тісно пов'язане з традиціями китайської культури, історії та філософії. Завдяки багатій літературній спадщині та специфіці ієрогліфічної системи письма образні засоби набули широкого застосування не лише у художніх текстах, а й у повсякденному мовленні.

Варто зазначити, що китайці у звичайних комунікативних ситуаціях тако ж активно використовують метафори (比喻 bǐyù), порівняння (比拟 bǐnǐ), метонімію (借代 jièdài), повтори (反复 fǎnfù) та риторичні питання (反问 fǎnwèn). Такі виражальні прийоми не обмежуються функцією прикрашання мови. Вони виконують практичну роль: допомагають співрозмовникам глибше зрозуміти позицію одне одного, створюють довірчу атмосферу, підсилюють емоційний вплив, а також надають буденним висловлюванням більшої переконливості та естетичності. Наприклад, у дружній розмові часто можна почути метафоричні вирази на позначення життєвих труднощів чи радості; у побутовому спілкуванні надзвичайно поширені повтори, що передають емоційність, лагідність або ввічливість («慢慢来, 慢慢来» – «Не поспішай, не поспішай»).

Функціонування образних засобів у китайському мовленні зумовлене також особливостями традиційної китайської культури. Конфуціанські ідеї гармонії та взаємоповаги, а також даоське сприйняття природи й світу відобразилися в мовних образах. Тому навіть звичайні повсякденні висловлювання нерідко містять елементи художності й філософського підтексту. Образність у китайській мові виконує не лише естетичну, а й соціальну функцію — вона сприяє підтриманню комунікативного балансу, створює відчуття взаємної поваги, слугує засобом виховання культури мовлення. Ось декілька з них:

1. Ченью (成语) – крилаті вислови. Це чотирискладові ідіоми, що походять з історичних подій, легенд або класичних творів. У повсякденному житті їх вживають для лаконічного та образного вираження думки.

- Приклад: «画蛇添足» – «малювати зміїні ноги». Робити зайву, непотрібну роботу, псувати щось надлишковими діями. Коли хтось ускладнює просте завдання. Наприклад, якщо колега на роботі подав надто складний і непотрібний звіт, йому можуть сказати: «Ти просто 画蛇添足».

- Приклад: «对牛弹琴» – «грати на лютні для бика». Витрачати слова на того, хто не здатний їх зрозуміти; говорити в пустоту. Коли ви намагаєтеся

пояснити щось людині, яка вас абсолютно не розуміє. «Обговорювати з ним фізику – це 对牛弹琴».

2. Риторичні питання (反问句), питання, які не вимагають відповіді, а виражають сильну емоцію (здивування, несхвалення, заперечення).

- Приклад: «难道不是吗?» – «Хіба це не так?» Підтвердження очевидної, на думку мовця, істини. У суперечці: «Ми домовились на 10 годину, а ти запізнився. 难道不是吗?» (Тобто, «Ти винен, і це очевидно»).

- Приклад: «我怎么知道?» – «Звідки мені знати?» Вираження необізнаності, часто із відтінком дратівливості. Коли у вас запитують щось, що ви не можете знати.

3. Порівняння (比喻) Створення образних порівнянь, часто з використанням слів «像» (xiàng – «схожий на») або «好像» (hǎoxiàng – «наче»).

- Приклад: «他忙得像个陀螺» – «Він зайнятий, наче дзига». Дуже зайнята людина, яка постійно в русі. Опис колеги, який не може знайти хвилини спокою.

- Приклад: «她是我肚子里的蛔虫» – «Вона як глист у моєму животі». Дуже близька людина, яка знає всі ваші думки та таємниці (у цьому контексті – без негативного забарвлення). Про найкращого друга, який завжди вгадує ваші бажання.

4. Повтори (反复) для наголосу. Повторення слів для вираження сильних емоцій або для наголошення.

Приклад: «快快!» – «Швидше, швидше!»

Приклад: «太好了，太好了!» – «Чудово, просто чудово!»

У сучасну епоху мова перебуває у постійному русі та розвитку. Нові слова й словотвірні моделі дуже часто виникають безпосередньо в процесі живого спілкування. Щоденна комунікація стимулює появу нових лексичних одиниць, що з часом можуть закріплюватися у мовній системі. Одним із найвиразніших проявів цього процесу є поширення сленгу. Саме він відображає актуальність та

динаміку мовних змін, демонструючи чутливість мови до соціальних тенденцій та культурних впливів.

Сленгові слова часто швидко поширюються завдяки медіа, інтернет-культурі та соціальним мережам, що пришвидшує процес оновлення лексики.

Отже, функціонування образних засобів у китайській мові є важливим чинником не лише комунікативної ефективності, а й соціокультурного розвитку. Вони виступають містком між поколіннями, між історією та сучасністю, забезпечуючи тяглість культури й водночас демонструючи динаміку та багатство мовної картини світу. Дослідження стилістичних зображальних засобів дозволяє глибше зрозуміти культурні коди та світогляд носіїв мови, а також сприяє ефективнішому навчальному процесу й міжкультурній комунікації. Таким чином, їхнє вивчення має як наукове, так і практичне значення, роблячи внесок у розвиток сучасного мовознавства та стилістики.

Висновки за Розділом 2

Проведений аналіз за Розділом 2 підтвердив, що стилістичні прийоми не обмежуються функцією художнього оформлення тексту, а виконують широкий спектр комунікативних, емоційних і соціокультурних функцій.

У художній літературі стилістичні засоби, зокрема тропи, є ключовими для створення образності, глибини та художньої цінності твору. Вживання алегоричних порівнянь (пряме 明喻, приховане 隱喻 і опосередковане 借喻) у романі Юй Хуа «Сюй Сянгуань продає кров» демонструє, як автор поєднує простоту побутової мови з глибиною символізму. Прямі порівняння передають матеріальність і безпосередність життя героїв, приховані порівняння створюють емоційний підтекст та відображають внутрішній стан персонажів, а опосередковані метафори у вигляді повторюваних мотивів (їжа, кров, вино) набувають філософського значення, відтворюючи універсальні теми страждання, гідності та виживання. Цей приклад підтверджує, що тропи в сучасній китайській літературі є не лише естетичним елементом, а й засобом художнього осмислення життя.

У публіцистичних і медіа-текстах стилістичні засоби виконують іншу роль – вони здебільшого орієнтовані на підвищення переконливості, емоційності та запам'ятовуваності повідомлення. Повторення, ониматопея, риторичні запитання, гіперболи, літота та метонімія дозволяють автору керувати увагою аудиторії, підкреслювати важливі деталі та створювати драматичний ефект. Наприклад, у відеоконтенті каналу «我的爸爸是条龙 DaddyLoong» використання повторів і емоційних вигуків надає розмовам живої інтонації та створює ефект присутності, роблячи публіцистичний матеріал більш природним і доступним для сприйняття.

Повсякденне мовлення демонструє, що образні засоби міцно інтегровані у комунікацію китайців. Метафори, порівняння, крилаті вислови (成语), риторичні питання, повтори та сленг активно використовуються у побутових ситуаціях, спілкуванні між друзями, родиною чи колегами. Вони виконують не лише естетичну функцію, а й соціальну – сприяють встановленню довірчих відносин, передачі емоцій, уточненню позицій, а також підтриманню комунікативного балансу.

Таким чином, аналіз показав, що стилістичні засоби в сучасній китайській мові є універсальними інструментами, здатними адаптуватися до різних жанрів та комунікативних ситуацій. Вони сприяють формуванню глибокого змісту в художній літературі, підвищують ефективність та емоційний вплив у публіцистиці й медіа, а також збагачують повсякденне мовлення, забезпечуючи комунікативну гнучкість, культурну виразність і соціальну функціональність мови. Стилiстичні прийоми стають містком між традицією та сучасністю, художньою виразністю і практичною комунікацією, відображаючи багатство та живучість сучасної китайської мови.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ

Проведене дослідження підтвердило, що стилістичні зображальні засоби сучасної китайської мови відіграють надзвичайно важливу роль у різних стилях мовлення.

У розділі 1 детально розкрито природу стилістичних засобів, їхні функції та значення у забезпеченні варіативності мови. Було показано, що мовна система не обмежується передачею нейтральної інформації, а створює можливості для вираження емоцій, переконань, ставлення до подій і соціальних явищ. Особлива увага приділялася тому, що вибір певного стилістичного засобу завжди залежить від комунікативної ситуації, прагматичних намірів мовця та характеру аудиторії.

У рамках дослідження простежено історичні етапи розвитку китайської стилістики, починаючи від Шести династій (III–VI ст.), коли формувалися перші теоретичні основи, закладені у працях, таких як «Різьблений дракон Веньсіня» Лю Се. Далі досліджено періоди Тан–Сун та Мін–Цін, які відзначалися активним поширенням і розвитком класичних стилістичних уявлень, а також здатністю системи адаптуватися до культурних та інтелектуальних викликів свого часу. Сучасний етап розвитку (XX–XXI ст.) охоплює трансформацію від традиційної писемності веньянь до сучасної літературної мови байхуа, інтеграцію західних концепцій та новітніх технологій, що значно вплинули на мовну практику та стилістичну систему. Такий історичний контекст дозволяє зрозуміти, як класичні традиції поступово трансформуються у сучасну функціональну мову.

Особливу увагу приділено класифікації стилістичних засобів за функціональними групами, що відображає їх багаторівневу організацію та різноманітність. Так, виділяються зображальні засоби (метафора, порівняння, синестезія), які допомагають створювати яскраві образи та надають тексту естетичної цінності; структурні (паралелізм, епіфора), що організовують побудову тексту і роблять його більш логічним і ритмічним; емоційно-підсилювальні (гіпербола, повтор), що посилюють виразність і надають вислову

емоційного забарвлення; інтелектуальні (метонімія, цитування), що збагачують смисловий зміст та дозволяють передати складні концепції; комунікативні (риторичне запитання), які залучають слухача до роздумів і формують інтерактивну взаємодію; семантичні (іронія, двозначність), що надають тексту додаткові смислові шари та глибину.

Функціонування зображальних засобів у художній літературі розглянуто на прикладі роману Юй Хуа «Сюй Сангуань продає кров». Аналіз показав, що метафори, порівняння та алегорії у цьому творі виконують ключову роль у розкритті ідейного змісту, соціальної критики та психологічного стану персонажів. Наприклад, ритуали споживання їжі та пиття в романі набувають метафоричного значення, що відображає втрату гідності, внутрішній конфлікт і стратегії виживання героїв. Використання прихованих порівнянь і алегорій дозволяє автору створювати багат шарову семантичну структуру, у якій пряме значення слів взаємодіє з глибшими культурними, соціальними та моральними сенсами. Це підтверджує тезу про те, що художні тропи у китайській літературі є не лише естетичним елементом, а й потужним механізмом для пізнання та осмислення дійсності.

У публіцистиці та медіа функціонування стилістичних засобів має прагматичну спрямованість. Аналіз показав, що риторичні питання, повтори та метонімія у китайських медіа формують громадську думку, мобілізують емоції аудиторії та підвищують ефективність комунікації. Риторичні питання активізують мислення читача та створюють ефект діалогу, повтори допомагають акцентувати ключові ідеї та емоційно підсилюють матеріал, а метонімія дозволяє лаконічно передавати складні явища та абстрактні поняття через конкретні образи, роблячи тексти більш зрозумілими та образними.

Не менш важливим є використання образних засобів у повсякденному мовленні. Дослідження показало, що ченью (成语) та різноманітні образні вислови виконують не лише естетичну, а й соціальну функцію. Вони допомагають висловити емоції, передати ставлення до ситуацій та людей, створюють відчуття взаємної поваги та культурної тяглості.

Таким чином, проведене дослідження підтвердило, що мета роботи — визначення специфіки стилістичних зображальних засобів у сучасній китайській мові та з'ясування особливостей їх функціонування у різних стилях мовлення — була повністю досягнута. Було реалізовано всі поставлені завдання: розглянуто теоретичні основи стилістичних засобів у мовознавстві, охарактеризовано історичні та сучасні стилістичні системи китайської мови, проведено класифікацію зображальних засобів, проаналізовано їх функціонування у художній літературі та публіцистиці, а також простежено використання у повсякденному мовленні.

Узагальнюючи, можна стверджувати, що стилістичні зображальні засоби є універсальним інструментом мови, що поєднує історичну спадщину й сучасні мовні практики, забезпечує виразність, ефективність комунікації та культурну тяглість.

Вони дозволяють мові залишатися гнучкою, динамічною та здатною відображати соціальні, культурні й психологічні процеси сучасного суспільства.

Сучасна китайська мова демонструє живучість і здатність до постійного оновлення, що підтверджує важливість вивчення стилістичних засобів як для наукового аналізу, так і для практичного використання в літературі, медіа та щоденному спілкуванні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Акбудаєв, К. Г., & Вечоринська, Т. В. (2021). Історія китайської мови: навчальний посібник. Київ.
2. Анісімов, А. (б. р.). Комп'ютерна лінгвістика для всіх — Міфи, Алгоритми, Мова. Київ.
3. Горошкіна, О. М., & Груба, Т. Л. (2023). Українська наукова мова: теорія і практика: навчально-методичний посібник. Суми: Університетська книга.
4. Загнітко, А. П. (2019). Теорії сучасних лінгвістичних вчень: навчальний посібник. Вінниця.
5. Мухортова, Ю. О. (2021). Засоби мовного вираження промови. Тропи (зокрема метафора, метонімія), їхня роль у мовленні. Retrieved September 26, 2025, from <https://vseosvita.ua/2-aam7>.
6. Пісоцький, О. П., & Пісоцька, Л. М. (2017). Основи образотворчого мистецтва та образотворча діяльність у дошкільному віці. Ніжин.
7. Глава 1 психолінгвістика як наука, що вивчає мовну діяльність. (б. д.). Перший астрологічний. Астрологія, гороскоп, психологія, сонник. URL: <https://vcf.vn.ua/psixolingvistika-yak-instrument-glibinnogo-vivchennya-movita-movi>.
8. Українська мова та література. Тропи літературних творів. Retrieved September 26, 2025, URL: <https://zno.if.ua/?p=3341>.
9. 明喻. 百度百科. URL: <https://baike.baidu.com/item/明喻/2109148>.
10. 百度百科. 修辞手法. URL: <https://baike.baidu.com/item/%E4%BF%AE%E8%BE%9E%E6%89%8B%E6%B3%95/9047884#reference-2>.
11. 比喻的三个基本类型：明喻、暗喻、借喻. 2022. URL: <http://www.siweishijie.com/4340.html>.
12. 【比喻】明喻 | 暗喻 | 借喻 (句子例子 + 手法意思) | AfterSchool. AfterSchool. URL: <https://afterschool.com.hk/blog/469-dse-中文-比喻/#一明喻>.

13. 汉典 . 隐 喻 . URL: <https://www.zdic.net/hans/%E9%9A%90%E5%96%BB#:~:text=%E2%97%8E%20%E9%9A%90%E5%96%BB%20y%C7%90ny%C3%B9>.

14. 比喻的三个基本类型: 明喻、暗喻、借喻. URL: <http://www.siweishijie.com/4340.html>.

15. 汉典 . 隐 喻. URL: <https://www.zdic.net/hans/%E9%9A%90%E5%96%BB#:~:text=%E2%97%8E%20%E9%9A%90%E5%96%BB%20y%C7%90ny%C3%B9>.

16. 百度百科 . 明喻 . URL: <https://baike.baidu.com/item/%E6%98%8E%E5%96%BB/2109148>.

17. 文靜 . 比喻 明 喻 | 暗喻 | 借喻 (句 子 例 子 + 手 法 意 思). URL: <https://afterschool.com.hk/blog/469-dse-中文-比喻/#一明喻>.

18. 反 问 . URL: <https://baike.baidu.com/item/%E5%8F%8D%E9%97%AE/9931692>.

19. 详细讲述修辞手法: 反复. URL: <https://zhuanlan.zhihu.com/p/25287532387>.

20. Zhihu. 修辞手法分类. URL: <https://zhuanlan.zhihu.com/p/13378370375>.

21. 修辞手法在文学作品中的运用 . URL: <https://wenku.baidu.com/view/f2df510c87868762caaedd3383c4bb4cf6ecb77a.html>.

22. 今天 , 我来说说广告创意中“夸张手法”及经典案例. URL: <https://www.digitaling.com/articles/>.

23. 择 语 . (6. д.). 百 度 百 科 . URL: <https://baike.baidu.com/item/擇語/56512408>.

24. Shen, D. (2012). Stylistics in China in the new century. *Language and Literature: International Journal of Stylistics*, 21(1), 93– 105. URL: <https://doi.org/10.1177/0963947011432054>.

25. Hao, Z. (Ред.). (2008). *Qu yu gao xin ji shu chan ye hua fa zhan*. Ke xue chu ban.
26. 华东师范大学学报（哲学社会科学版）. (б. д.). URL: https://hdsd.cbpt.cnki.net/WKH/WebPublication/wkTextContent.aspx?colType=4&tp=gklb&utm_source=chatgpt.com.
27. Liu X. Wenxin Diaolong: The Literary Mind and the Carving of Dragons. URL: https://ia600406.us.archive.org/12/items/literarymindcarv00liux/literarymindcarv00liux.pdf?utm_source=chatgpt.com.
28. Mair, V., & Zhang, Z. (2025). *Routledge Handbook of Traditional Chinese Literature*. Routledge. URL: <https://doi.org/10.4324/9781003275688>.
29. Kirkpatrick, A. (2012). *Chinese rhetoric and writing: An introduction for language teachers*. WAC Clearinghouse.
30. *Figurative language | Research Starters | EBSCO Research*. (б. д.). EBSCO. URL: <https://app.digitaling.com/articles/21863.html>.
31. Hamawand, Z. (2023). *English Stylistics: A Cognitive Grammar Approach*. Springer International Publishing AG.
32. 今天，我来说说广告创意中“夸张手法”及经典案例 _文章_数字媒体及职业招聘社交平台 | 数英网 Digitaling. (б. д.). 数英客户端：广告营销从业者工具. <https://app.digitaling.com/articles/21863.html>.
33. Lawrence, A. (1982). *Literary Mind and Carving of Dragons*. Columbia University Press.
34. 百度百科_全球领先的中文百科全书. (б. д.). 百度百科_全球领先的中文百科全书. <https://baike.baidu.com/>.
35. 百度百科. 文章缘起. URL: <https://baike.baidu.com/item/%E6%96%87%E7%AB%A0%E7%BC%98%E8%B5%B7/3920564/>.
36. 百度百科. 昭明文选（萧统编纂的诗文总集）. URL: <https://baike.baidu.com/item/%E6%98%AD%E6%98%8E%E6%96%87%E9%80%89/7766092/>.

37. 百 度 百 科. 唐 宋 古 文 运 动. URL: <https://baike.baidu.com/item/%E5%94%90%E5%AE%8B%E5%8F%A4%E6%96%87%E8%BF%90%E5%8A%A8/5335769>.

38. 百 度 百 科. 唐 宋 古 文 运 动 . URL: <https://baike.baidu.com/item/%E5%94%90%E5%AE%8B%E5%8F%A4%E6%96%87%E8%BF%90%E5%8A%A8/5335769/>.

39. 【我的爸爸是條龍】今天的碗就先洗到這吧.....Let's stop washing dishes for today. URL: <https://youtu.be/F7JhXy5Jm2o?si=-pW608029MqvNACU>.

40. 【我的爸爸是條龍】春遊當然要跟好朋友一起啦~Spring outing should be with good friends. URL: https://youtu.be/uQd03WLBK7Q?si=_c-PP8svJulszIr0.

41. 【 我的爸爸是 條龍】 這是 什麼？ 進去了！ 出不 來了 . URL: https://youtu.be/COFFLi7814Y?si=ia_9oc5nyVM09dtG.

ABSTRACT

The relevance of the study lies in the fact that modern Chinese is one of the oldest languages in the world, encompassing a wide range of stylistic devices for intercultural communication. Its stylistic richness is manifested in the extensive use of expressive means that combine the traditions of classical culture with innovative features of contemporary speech. Analyzing these devices is important for understanding the mechanisms of imagery in language and for forming a comprehensive view of the stylistic potential of Chinese.

The purpose of the study to identify the characteristics of the use of stylistic figurative devices in modern Chinese, their types, and to explore their functioning in different types of language communication.

Methods used for the research include:

1. descriptive method for systematizing stylistic devices;
2. comparative analysis for comparing traditional and modern forms of imagery;
3. contextual-interpretive method for analyzing the functioning of devices in specific texts;
4. elements of quantitative analysis to determine the frequency of individual devices.

A comprehensive sample ensured the selection of factual material from literary texts, blogs, and online resources. Oral speech samples were also considered, including the viewing and analysis of YouTube videos, which allowed identifying the latest trends in the use of figurative devices.

The scientific novelty of the study provides a comprehensive analysis of stylistic figurative devices in modern Chinese, considering their functioning in literary,

media, and everyday communication. For the first time, an attempt was made to generalize examples of the latest figurative devices characteristic of Internet communication and modern youth slang.

The theoretical significance of the study can be used for further research in stylistics, linguoculturology, and modern Chinese linguistics, particularly in studying the use of figurative devices and their influence on forming the conceptual worldview of native speakers.

The practical significance of the study can be applied in teaching Chinese language courses, stylistics, and intercultural communication, in preparing educational and methodological materials, thematic dictionaries, and in training language students for the practical use of stylistic figurative devices in written and spoken communication.